

lig Valghandling for at høre paa Oplæsningen af en saadan Masse Sedler, at jeg har hørt en god Regnemester udregne, at det kunde være i 14 Dage, og der er ingen Diester sat for at møde ved disse Valg. Dette synes mig imidlertid ogsaa at være alt det Gode, man kan sige om Forfatningen. Naar vi see hen til, hvilken Myndighed § 20 lægger i Ministeriets Hænder — jeg maa, for at forebygge Misforstaaelse, engang for alle bemærke, at jeg ikke tænker mig Forfatningen udført af det nuværende Ministerium; det har jeg ingen Ret til, jeg tænker mig blot et Ministerium, thi et Ministerium er jo forgængeligt, dets Skjæbne ligger i Kongens og hans Herres Haand og en Forfatning ventes jo at skulle staae længere end et bestemt Ministerium — naar vi altsaa see hen til, hvilken Myndighed denne § 20 lægger i Ministeriets Hænder, saa vil jeg atter idag henholde mig til det forrige ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds og bede erindret, at han her i Thinget har sagt: „at overgive et Strids-spørgsmaal mellem de forskjellige Repræsentationer til Ministeriets Afgjørelse er en farlig Vej at gaae; Kronen bliver derved compromitteret.“ Naar vi see hen til § 22, saa finder jeg den ligesaa farlig og ligesaa lidt beskyttende for Folket. Jeg skal ikke gennemgaae de forskjellige §§, men blot erindre om den, der jo i constitutionel Henseende bør ansees for at være den vigtigste, nemlig § 45, hvorefter den Forsamling, der skal træde i Kraft, og som dog synes at skulle sammensættes paa en saa konservativ Maade, som det vel er muligt, ikke engang maa have Ret til at foreslaae Love. Den høitærede Premierminister har meent, at det ikke var saa vigtigt, at der desuden her fra Folkethinget var fremkommet mange umodne Love, og at det gav Anledning til bittere Discussioner. Men bittere Discussioner i politiske Sager have aldrig været ansætte for noget Onde; jeg troer, at man discuterer, enten bittert eller ikke bittert, for at gjøre sin Mening gjældende, og at man derefter er lige gode Venner. Jeg troer, at vi Alle her ere meget gode Venner med den høitærede Premierminister, og vi blive det upaatvivleligt ligesuldt, naagtet det forekommer mig,

at der i hans Foredrag for 8 Dage siden laa en ikke ringe Grad af Bitterhed, som er glemt ligesaa snart som den er yttret. Hvad de umodne Love angaaer, som sige Forsamlinger fremkomme med, da maa jeg erindre om, at selv Regjeringen ikke er fri for at fremlægge umodne Love, og jeg tør paastaae, at der ikke fra dette Things Side er fremkommet flere umodne Love end fra den forrige Regjering. Jeg vil blot minde om Toldloven, der i den Grad var umoden affattet, at der var Punkter deri, som Regjeringen uden at sige et Ord maatte tage tilbage, og jeg vil tillige erindre om den færøske og den islandske Lov, der vare meget umodne. Det ærede Ministerium maa ogsaa have tænkt sig, at et tilkommende Ministerium kunde producere umodne Love; thi i selve Forfatningen er jo indrettet en aaben Begravelse for saadanne Love. Disse tre Maaneder, hvori de skulle ligge til Skue, og hvori man jo kan betænke sig paa, om de skulle udkomme eller ikke, maae jo dog være, fordi man selv ventet at kunne udgive umodne Love.

Der har været talt meget om, at det forventede Rigsraad hovedsagelig vilde blive sammensat af Embedsmænd. Jeg er meget langt fra at ville tilraade, at Embedsmændene her, som i et andet constitutionelt Land, aldeles skulde være udelukkede fra Repræsentationen, men jeg troer heller ikke, at det er rigtigt, at man netop lægger an paa at faae et overveiende Antal af de Mænd til at styre Anliggenderne, som ere lønnede Tjenere af Folket.

Der er blevet anført, til Bedste for Forfatningen, at man dog har Ret til at sige Nei. Ja, mine Herrer! den Ret til at sige Nei kjende vi tilfulde; men hvor ofte have vi ikke villet sige nei, men have ladet det være paa Grund af Trykket fra Ministeriet, og vil det blive mindre i det forventede Rigsraad? Jeg troer det Mødsatte. Det er netop, fordi jeg mener, at vi, ved at vedtage denne Forfatning, lovliggjøre vor Ufrihedstilstand, at det er en Tilbagegang fra den folkelige Politik, som vi her have fulgt, at jeg vil stemme mod Sagen.

Jeg indrømmer tilfulde Vægten af de store Betænkkeligheder, som mange af mine ærede Venner have mod at sige Nei. Jeg har den fuldstændigste Overbeviisning, at de søle lige